

3. Tramitacions en curs

3.01. Projectes i proposicions de llei i altres propostes de norma

3.01.02. Proposicions de llei

Proposició de llei de garanties del finançament del sistema educatiu català amb un mínim del 6% del producte interior brut per a l'educació

202-00058/13

INICI DE LA TRAMITACIÓ PARLAMENTÀRIA

Reg. 79930 / Admissió a tràmit: Mesa del Parlament, 15.01.2025

Acord: atès que la Iniciativa Legislativa Popular ha assolit un nombre de signatures superior a l'exigit per l'article 3 de la Llei 1/2006, de 16 de febrer, de la iniciativa legislativa popular, de conformitat amb el que estableixen els articles 14 i concordants de la dita Llei i 114 i concordants del Reglament, s'admet a tràmit la proposició de llei, se n'ordena l'inici de la tramitació parlamentària i la publicació al *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*. La Mesa constata que el termini de quatre mesos per a tenir el debat de totalitat, s'inicia el dia 16 de gener de 2025 i finirà el dia 16 de maig de 2025.

Proposició de llei de garanties de finançament del sistema educatiu català. Per un mínim del 6% del PIB per a l'educació

1. Exposició de motius

1.1. Marc referencial

L'educació gaudeix, en l'ordenament internacional, del reconeixement com a dret humà fonamental (article 26 de la Declaració Universal dels Drets Humans) i d'un desenvolupament en els pactes internacionals dels drets civils i polítics, i dels drets econòmics, socials i culturals (articles 18 i 13, respectivament). Així mateix, és part de l'estàndard moral global que garanteix la dignitat humana. Aquest reconeixement implica una obligació legal per als governs de respectar, protegir i fer efectiu aquest dret proveint un sistema educatiu accessible, que ha de ser gratuït en la seva etapa bàsica (UNESCO i *Right to Education Initiative*, 2019).

La Convenció sobre els Drets de l'Infant de les Nacions Unides, de 20 de novembre del 1989, estipula, en els articles 28 i 29, el dret a l'educació dels infants en condicions d'igualtat d'oportunitats, i l'obligació dels estats signants d'assegurar una educació primària gratuïta i obligatòria, i de desenvolupar una educació secundària general i professional, gratuïta i finançada si fos necessari.

La Declaració de París de la UNESCO, de 10 de novembre del 2021, insta tots els governs a complir els compromisos que es van assolir al Fòrum Mundial de l'Educació, celebrat a Incheon el 2015, i a les Reunions Mundials sobre l'Educació del 2018 i del 2020 d'assignar a l'educació com a mínim el 4% - 6% del PIB i/o com a mínim el 15% - 20% de la despesa pública total.

La Llei orgànica 3/2020, de 29 de desembre, per la qual es modifica la Llei orgànica 2/2006, de 3 de maig, d'educació (LOMLOE), en el seu títol VIII, determina l'obligació dels poders públics de dotar dels recursos econòmics necessaris per complir la llei. En concret, l'article 155.2 estipula que l'Estat i les comunitats autònomes han d'acordar un pla per incrementar la despesa pública en educació amb l'objectiu que s'equipari a la mitjana dels països de la Unió Europea.

La disposició final segona de la Llei 12/2009, de 10 de juliol, d'educació de Catalunya (LEC), sobre el finançament general del sistema educatiu català, estableix el següent: «El Govern, a fi d'assolir els objectius d'aquesta llei, ha d'incrementar

progressivament els recursos econòmics destinats al sistema educatiu i, prenent com a referència els països europeus que excel·leixen en educació, ha de situar progressivament durant els propers vuit anys la despesa educativa a l'entorn, com a mínim, del 6% del producte interior brut».

Per tant, el dret a l'educació, com a dret fonamental, és un dret prestacional públic, per la qual cosa aquest finançament requereix la intervenció dels poders públics per garantir l'accés en la provisió del servei i la qualitat en el procés i en els resultats. Així mateix, la intervenció dels poders públics és indispensable per reduir les desigualtats. En conseqüència, l'educació és un bé que ha de ser finançat des dels poders públics de manera que es garanteixin els recursos suficients per a un sistema educatiu orientat a la qualitat, l'equitat i la inclusió.

1.2. Situació econòmica de l'educació a Catalunya

La despesa pública que es destina a l'educació a Catalunya és del 3,82% del PIB del 2020, lluny de la mitjana de despesa de les administracions educatives de l'Estat espanyol, que és del 4,93% del PIB. A més, està per sota de la mitjana de la Unió Europea, que va ser del 4,4% del PIB el 2018. A Catalunya som molt lluny dels països europeus amb excel·lència que volem tenir com a referència.

El 10 de juliol del 2009, el DOGC publicava la vigent Llei 12/2009, d'educació de Catalunya (LEC), amb un ampli suport parlamentari. La disposició final segona recollia el compromís que el Govern incrementaria progressivament els recursos econòmics destinats al sistema educatiu català.

No obstant això, des d'un primer moment l'actuació real dels respectius governs de la Generalitat al llarg de tots els anys posteriors a la seva entrada en vigor va ser l'oposada al compromís que s'havia assumit en aquesta, i encara ens trobem amb diversos indicadors que aprofundeixen en el seu incompliment i que sintetitzarem en deu dades:

- La Memòria econòmica que justificava la LEC comprometia un increment de la inversió educativa de 1.035 milions d'euros en els primers quatre anys de la seva aplicació. Contràriament, entre el 2009 i el 2013, es va produir una retallada de 1.195 milions d'euros.

- El pes de la despesa pública educativa en el conjunt de la despesa pública de Catalunya era, l'any 2009, del 20,2%, mentre que el 2020 va ser del 17,6%.

- L'evolució de les partides per a ensenyaments de règim general no universitari en els primers deu anys d'aplicació de la llei (2009-2018) va patir una retallada del 4,6% que gairebé triplicava la mitjana estatal (1,6%).

- En l'àmbit universitari, la retallada de la inversió pública catalana també va ser superior a la mitjana estatal (10,9% enfront del 9,6%), malgrat l'enorme increment de l'alumnat a Catalunya durant aquests anys (+25,9%).

- L'efecte combinat de retallades quantitatives, juntament amb un increment de l'alumnat del 17,9%, explica que la inversió per estudiant per a docència directa als centres públics catalans d'ensenyaments no universitaris de l'any 2018 patís un decrement de 983 €/estudiant en relació amb el que es destinava el 2009.

- El mateix efecte sumatori explica que aquesta mateixa inversió de despesa pública per estudiant al conjunt de les universitats públiques catalanes de l'any 2018 patís un decrement de 2.435 €/estudiant, en relació amb el que es destinava el 2009.

- Malgrat el compromís de la disposició addicional quarta de la LEC, l'aportació del Govern català a les seves corporacions locals va passar de 364,4 milions d'euros el 2009 a 209,2 milions d'euros el 2018.

- En els ensenyaments no universitaris, la despesa pública educativa a Catalunya era un 81,1% de la despesa educativa total, per una mitjana del 87,8% a l'Estat i un 92% del conjunt de la Unió Europea el 2020. En l'àmbit universitari a Catalunya suposava el 55,7%, per un 64,4% estatal i un 92% de mitjana de la Unió Europea. En tots els casos la inversió pública educativa catalana era clarament deficient.

– En paral·lel, la despesa privada, que representa les aportacions de les famílies, no ha parat de créixer en el conjunt de la despesa educativa total fins a arribar a Catalunya al 18,9% del total en els nivells no universitaris i al 44,3% en els ensenyaments universitaris, que pràcticament dupliquen les mitjanes de la Unió Europea, que són respectivament del 8% i del 25% l'any 2020.

– Quant al compromís d'aconseguir un 6% del PIB català per part del Govern de Catalunya, mai no s'ha produït un acostament a aquesta xifra al llarg d'aquests anys. En el moment de partida de la LEC, la despesa pública espanyola va assolir el seu màxim amb un 5,04% del PIB, la de les administracions educatives de l'Estat va ser del 4,33% i a Catalunya, del 3,59%. L'any 2020 el total estatal va ser del 4,93%; el de les administracions educatives, del 4,39%, i el de les conselleries amb competències educatives a Catalunya, del 3,55% (que s'eleva fins al 3,82% si s'inclou la despesa educativa realitzada per les corporacions locals). En relació amb la mitjana de la Unió Europea, continuem enormement allunyats de les seves mitjanes d'inversió educativa.

Per acabar de valorar la situació econòmica en la qual s'inscriu aquesta proposició d'ILP (iniciativa legislativa popular) és obligatori comentar que, entre el 2009 i el 2018, el PIB català es va incrementar un 18,7% i l'IPC a Espanya ho va fer en un 14,1%, i tot això en un context d'enorme increment de l'escolarització. Les necessitats i els costos s'han anat incrementant i l'economia catalana ha millorat considerablement des de la promulgació de la LEC, però aquesta llei s'ha incomplert sistemàticament i el nostre sistema educatiu públic ha retrocedit.

Les dades publicades recentment el 2020 mostren una certa inversió de la tendència que és, evidentment, positiva, però la seva vinculació amb les necessitats extraordinàries de la pandèmia de la COVID i la caiguda del PIB de l'any 2020 fa que no es puguin valorar de manera objectiva pel que fa a la seva tendència de futur.

Per tot això, i davant la situació d'incertesa econòmica actual, creiem que cal garantir la inversió educativa a Catalunya i el compliment de la disposició final segona de la LEC.

1.3. La necessitat d'una nova llei

L'educació és un dret de totes les persones, de manera que la seva garantia ha d'estar per sobre dels avatars conjunturals econòmics o polítics. L'educació és la inversió més rellevant per aconseguir un progrés individual i col·lectiu de les societats que volen ser democràtiques i justes. Per aquest motiu, no hem d'oblidar que una de les fites del nostre sistema educatiu és situar-se en els graus d'eficàcia i competència europeus, i, per aconseguir-ho, la despesa pública en educació ha d'arribar, com a mínim, al 6% del PIB. Caldrà, doncs, una inversió destinada a garantir els recursos humans i materials suficients per assolir una educació inclusiva i de qualitat en tots els nivells i àmbits educatius.

Aquesta manca d'inversió educativa ha impedit avançar en la superació de greus problemes, com l'abandonament escolar prematur: l'any 2021 Catalunya va tenir una taxa del 14,8% davant un 13,3% a Espanya. Una altra dada significativa d'aquestes desigualtats és que el nivell educatiu dels progenitors encara és un dels factors més importants en relació amb l'abandonament escolar. El 2020 el percentatge d'abandonament escolar de l'alumnat que tenia mares amb estudis superiors va ser del 3,6%. En canvi, entre l'alumnat amb mares que tenien estudis fins al nivell d'educació primària o inferior, el percentatge va arribar al 39,2%. Aquestes dades demostren clarament que el sistema educatiu és incapaç de formar

satisfactòriament tot l'alumnat i retenir-lo fins a la formació postobligatòria. Un altre aspecte destacable és el de la segregació escolar, segurament el problema més greu de l'educació al nostre país. Sabem que el 24,86% de l'alumnat de Catalunya hauria de canviar de centre escolar perquè no hi hagués segregació per origen socioeconòmic. Aquest indicador mostra que tenim un model que no és inclusiu ni equi-

tatiu. Molts dels indicadors d'aquestes desigualtats educatives ens situen a Catalunya per sota dels indicadors de la mitjana europea.

Per aconseguir aquests objectius proposem una llei de garanties de finançament que faci efectiva una despesa que arribi a un mínim d'inversió en educació d'un 6% del PIB de Catalunya i que ens situï en els estàndards europeus des del punt de vista educatiu. Aquesta nova llei es concretaria en un pla nacional de finançament del sistema educatiu català. Aquest pla s'hauria d'executar en dues fases i hauria de finalitzar al cap de quatre anys d'ençà de la seva aplicació.

2. Proposta de text de la llei de garanties de finançament del sistema educatiu català

La proposta de llei que es presenta consta d'un títol preliminar, sota la rúbrica «Llei de garanties de finançament del sistema educatiu català. Per un mínim del 6% del PIB per a l'educació» (article 1); d'un títol I, sota la rúbrica «Pla nacional de finançament del sistema educatiu català» (articles del 2 al 6); d'un títol II, sota la rúbrica «Elaboració, coordinació, seguiment i avaluació del Pla nacional de finançament del sistema educatiu català» (articles del 7 al 8), i quatre disposicions finals.

El títol preliminar vol complir allò que ja es va preveure en la Llei 12/2009, de 10 de juliol, d'educació de Catalunya (LEC), a la disposició final segona, que tracta sobre el finançament general del sistema, i en què es donava un termini de vuit anys per assolir com a mínim un 6% del PIB en inversió en el sistema educatiu a Catalunya per estar entre els països líders en inversió educativa a la Unió Europea.

El títol I preveu la creació d'un pla per garantir el finançament del sistema educatiu català per complir el que indica la LEC, els anys necessaris per executar el pla, així com l'explicació, de manera general, de les mesures que cal finançar des d'aquest. Es preveu també que el pla es porti a terme en dues fases, amb uns objectius generals que cal garantir en cadascuna d'aquestes: una primera per equiparar-nos a la mitjana de despesa del conjunt de les administracions educatives de l'Estat espanyol (comunitats autònomes i Ministeri d'Educació i Formació Professional), és a dir, arribar com a mínim al 4,93% del PIB català, i una segona fase per arribar i superar el 6% del PIB català. Aquests indicadors de grau de compliment s'hauran d'avaluar periòdicament.

El títol II preveu els mecanismes organitzatius que ha de crear el Parlament per escometre la tasca d'elaboració, coordinació, seguiment i avaluació del Pla nacional de finançament del sistema educatiu català, amb la participació de tots els estaments educatius, i, en el cas d'avaluar-ne el grau d'implementació, es preveu la participació d'altres agents socials de l'àmbit educatiu.

Les disposicions finals marquen terminis al Parlament per a la creació dels òrgans responsables de l'elaboració i la posada en marxa del pla en les seves diferents fases, així com de l'òrgan avaluador del grau d'execució del pla i del compliment dels objectius.

Títol preliminar. Llei de garanties de finançament del sistema educatiu català. Per un mínim del 6% del PIB per a l'educació

Article 1

Aquesta llei regula l'adequada planificació de mitjans materials amb l'objectiu d'arribar a un mínim d'inversió en educació d'un 6% del PIB de Catalunya per assegurar el desenvolupament i la qualitat del sistema educatiu de Catalunya, de manera que es garanteixi l'exercici dels drets continguts en l'Estatut d'autonomia de Catalunya i en la Llei 12/2009, de 10 de juliol, d'educació de Catalunya (LEC).

Els poders públics són responsables de garantir el dret a l'educació i, consegüentment, el necessari finançament del sistema educatiu a Catalunya per situar-nos en els estàndards dels països europeus que més inverteixen en educació.

Títol I. Pla nacional de finançament del sistema educatiu català

Article 2

A fi i efecte de cobrir les necessitats estructurals del sistema educatiu en la legislació esmentada en l'article 1 i, consegüentment, l'adequada qualitat del servei educatiu i amb la participació de tots els sectors afectats, s'estableix un pla nacional de finançament del sistema educatiu català, que s'ha de regir per aquesta llei.

Article 3

El pla nacional abasta un període de quatre anys i ha d'aconseguir, en finalitzar aquest període, que la despesa pública en educació s'equipari en aquests termes a la dels països més avançats de la Unió Europea, i arribi, com a mínim, al 6% del PIB.

Article 4

El pla nacional ha d'incloure, almenys, les mesures necessàries per garantir:

A. La reducció de ràtios grup/professionals i alumnat per unitat a tots els ensenyaments de règim general i universitaris per assegurar la qualitat educativa i una atenció individualitzada que garanteixi la inclusió i l'equitat del sistema educatiu. És necessari un augment generalitzat de la despesa per alumne o alumna en tots els nivells educatius mitjançant la incorporació de més professionals, focalitzant de manera més intensa la inversió en personal per a centres educatius que atenen alumnat amb necessitats educatives específiques, alumnat en entorns rurals i altres situacions que requereixen una atenció especial. La rebaixa dels dos primers indicadors i l'increment del tercer al nivell mitjà de la resta de l'Estat, com a mínim, han de ser una de les prioritats a la primera fase d'execució del pla.

B. La millora de les infraestructures educatives públiques, com són la construcció de nous centres educatius, la rehabilitació i l'adequació dels centres per assegurar l'eliminació de tots els barracons, així com la creació o la rehabilitació d'espais als centres escolars que estiguin obsolets (cuines, lavabos, gimnasos, patis, laboratoris, tallers, biblioteques, espais esportius, etc.). També s'han de tenir en compte les reformes necessàries per garantir la seguretat i les condicions mediambientals segons la normativa, per evitar la incomoditat tèrmica en períodes estivals i hivernals, i per garantir, alhora, l'eficiència energètica i la sostenibilitat.

C. El desplegament complet del Decret 150/2017, de l'atenció educativa a l'alumnat en el marc d'un sistema educatiu inclusiu. Per implementar aquest decret calen els recursos professionals necessaris, l'extensió d'aquests a totes les etapes educatives i la transparència en la seva assignació, preveient la internalització del servei de vetlladors i vetlladores, i la participació de la comunitat educativa.

D. La compensació de les desigualtats socials i territorials, tenint com a especial prioritat erradicar la segregació escolar i promoure polítiques de promoció d'igualtat d'oportunitats als centres d'alta i màxima complexitat per complir els drets constitucionals d'igualtat i d'educació a tot l'alumnat.

E. La reversió de les retallades per al personal dels centres educatius públics amb vista a la recuperació de les condicions laborals arrabassades durant molts anys.

F. La dotació suficient per permetre unes condicions de treball anàlogues dels treballadors i treballadores dels centres sostinguts amb fons públics, dependents d'una mateixa administració educativa, i que fan idèntic treball en el mateix nivell educatiu, sense menyscapte de la negociació col·lectiva, segons el que disposa la disposició transitòria segona de la LEC.

G. La implantació de la coeducació en tots els àmbits educatius: aules, patis, temps del migdia, activitats extraescolars, etc., entenent-la com la promoció d'una educació que potenciï la igualtat real d'oportunitats i l'eliminació de qualsevol tipus de violència o de discriminació per raó de sexe o gènere així com de qualsevol altra mena.

H. Un servei de menjador universal i gratuït. Cal una reducció de ràtios i més professionals especialitzats per atendre els infants i adolescents amb necessitats educatives específiques a l'espai del migdia. Cal tenir en compte que l'alimentació i la salut afecten l'educabilitat d'infants i adolescents. Hi ha evidència de l'impacte que té l'accés als menjadors sobre el rendiment escolar en altres països. És necessària una regulació de la jornada indirecta per a la planificació d'activitats, l'elaboració d'informes i la coordinació entre professionals tant de l'espai educatiu lectiu com del no lectiu. És imprescindible establir un model suficientment dotat pressupostàriament.

I. L'establiment de plans de formació contínua dotats del pressupost corresponent per a totes les persones professionals de l'educació per implementar amb qualitat la tasca educativa. Creació de l'R+D+I de l'educació, incloent-hi la recerca educativa dels centres i la participació efectiva dels professionals. L'educació ha de construir un sistema que aprèn i en el qual els professionals construeixen coneixement.

J. Els recursos econòmics necessaris per aplicar els projectes lingüístics de centre i la creació de recursos que impulsin la immersió lingüística en llengua catalana, l'aprenentatge de les llengües oficials, el reconeixement de les llengües familiars i la promoció de l'aprenentatge de més llengües.

K. L'etapa de 0 a 3 anys és una eina de cohesió social i d'igualtat d'oportunitats. Per tant, ha de ser una etapa educativa essencial amb impactes molt positius en la reducció de les desigualtats educatives, socials i de gènere. En aquest sentit, els marcs europeus recullen que cal garantir una oferta pública suficient i assequible del primer cicle d'educació infantil i avançar cap a la universalització i la gratuïtat, prioritzant la infància vulnerable. Cal equiparar les condicions laborals de les persones professionals dels dos cicles d'educació infantil.

L. La dotació pressupostària per a la creació d'oferta pública de places de formació professional (FP) suficient, en cicles formatius de grau mitjà i de grau superior, presencial i no presencial. Una inversió adient en el desenvolupament de la coordinació del conjunt de la formació i un desplegament dels centres integrats d'FP a Catalunya per afavorir un futur professional a tot l'alumnat.

M. La millora substancial de la dotació econòmica que permeti una oferta adient i faciliti les condicions d'accés dels joves als ensenyaments de règim especial: dansa, música, idiomes, esportius i ensenyaments artístics superiors, entre d'altres.

N. El foment de l'educació de les persones adultes i, per tant, de la formació al llarg de la vida amb la consegüent dedicació dels recursos humans i materials imprescindibles per afavorir el desenvolupament de les competències necessàries per al progrés de tothom i la integració de les persones nouvingudes.

O. La dotació dels recursos materials i professionals necessaris per garantir la qualitat de l'educació a l'escola rural i el nombre suficient d'escoles rurals per compensar les desigualtats territorials i evitar la tendència progressiva al despoblament de moltes zones de Catalunya.

P. L'accés al dret al lleure educatiu, en entorns socials i culturals de qualitat, en condicions d'equitat per a tots els infants i joves per desenvolupar-se en totes les vessants del seu procés de socialització i d'aprenentatge. En aquests processos d'aprenentatge que van més enllà del temps lectiu persisteix un accés socialment desigual per falta d'oferta i pels costos que constitueix una forma d'iniquitat. Per raons d'equitat i eficiència és necessari reforçar aquests serveis com a part integral del procés educatiu.

Q. La dotació econòmica suficient als centres educatius perquè disposin dels mitjans necessaris per garantir la qualitat a les aules i el compliment de les tasques que els encomana l'ordenament jurídic.

R. Un increment considerable de les beques i ajuts per a l'estudi per garantir la igualtat d'oportunitats de tot l'alumnat, amb especial atenció a les necessitats dels nivells de l'FP i de les universitats.

S. El finançament suficient de la universitat pública catalana fins a equiparar-la a la mitjana dels països europeus en els termes que preveu el projecte de llei de la LOSU (Llei orgànica del sistema universitari), és a dir, desenvolupant el que disposa en el marc del Pla d'increment de la despesa previst en l'article 155.2 de la Llei orgànica 2/2006, de 3 de maig, d'educació, l'Estat i les comunitats autònomes. És necessària una política universitària i de recerca, amb el suport a estratègies i plans especialitzats que es desenvolupin sobre la base de quatre eixos: una recerca de l'excel·lència internacional, la formació basada en metodologies i mètodes innovadors, la internacionalització del sistema universitari català i una transferència cap a la societat, atenent aspectes clau de la comunitat universitària com la igualtat entre dones i homes.

T. Revisar periòdicament les transferències des de la Generalitat a les corporacions locals per atendre necessitats educatives que s'ajustin a l'evolució real de costos i preus conforme a la disposició addicional quarta de la LEC.

Article 5

El pla s'estructura en dues fases: una primera fase de dos anys per recuperar el diferencial negatiu d'inversió en educació que tenim respecte de la despesa de la mitjana de l'Estat amb relació al percentatge del PIB, i una segona fase de dos anys més per arribar al mínim del 6% del PIB que recomanen les instàncies educatives internacionals. Totes dues han de ser avaluades a la seva finalització, és a dir, cada dos anys, i al llarg del seu període d'execució se n'ha de fer un seguiment pautat, de tal manera que puguin adaptar-se a la consecució dels objectius finals de cada fase i del pla nacional en el seu conjunt. A aquest efecte, el Govern ha de presentar davant del Parlament –amb una avaluació prèvia del Consell Assessor del Pla nacional de finançament del sistema educatiu català i un informe de la Comissió de Finançament del Sistema Educatiu– un balanç d'execució dels objectius del pla i, si escau, les correccions oportunes per a la consecució d'aquests.

Article 6

El Pla nacional de finançament del sistema educatiu català ha d'incloure els indicadors de quantitat i qualitat dels mitjans previstos que permetin valorar adequadament, en cadascuna de les avaluacions, l'assoliment dels objectius proposats. La Comissió de Finançament ha d'establir aquests indicadors a proposta del Consell Assessor del pla.

Perquè això sigui possible, s'ha de garantir la total transparència i accessibilitat de les dades pressupostàries de manera desagregada en els diferents àmbits educatius i en els diferents estats (previsió, adjudicació i execució).

Títol II. Elaboració, coordinació, seguiment i avaluació del pla nacional de finançament del sistema educatiu català

Article 7

1. La Comissió de Finançament del Sistema Educatiu és l'òrgan encarregat de realitzar l'elaboració i el seguiment del pla, així com la necessària coordinació entre les administracions públiques per a l'execució d'aquest.

2. A la comissió, hi han d'estar representades totes les administracions públiques amb competències en matèria educativa. La seva composició i el seu funcionament s'han de determinar reglamentàriament.

3. La Comissió de Finançament del Sistema Educatiu, en coordinació amb els departaments d'Economia i Hisenda, i de Territori de la Generalitat de Catalunya, ha d'elaborar el pla nacional, sotmetre'l a informe dels òrgans assessors i de participació previstos en aquesta llei, i elevar-lo al Govern per a la seva posterior tramitació com a projecte de llei al Parlament de Catalunya.

Article 8

1. El Consell Assessor del Pla nacional de finançament del sistema educatiu és l'òrgan encarregat d'informar sobre el contingut del pla i d'avaluar-ne l'aplicació.
2. Al Consell Assessor han d'estar representades, a més de les administracions públiques competents en matèria educativa, les organitzacions sindicals més representatives i les organitzacions representatives del sector educatiu.
3. El Consell Assessor, a instàncies de la Comissió de Finançament, ha d'elaborar un informe sobre el pla abans que sigui remès al Govern.
4. El Consell Assessor ha d'eleva a la Comissió de Finançament i al Govern un informe en el qual s'ha d'avaluar l'assoliment dels objectius previstos en el pla. Aquest informe s'ha de realitzar cada dos anys i ha de contenir, així mateix, les oportunes propostes per corregir les eventuais desviacions sobre les previsions inicials.
5. El Consell Assessor pot ser consultat en aquelles altres qüestions que la Comissió de Finançament estimi oportunes. Ha de tenir capacitat de proposta davant la Comissió de Finançament.
6. Els poders públics han de dotar el Consell Assessor dels mitjans i de l'assessorament tècnic necessaris per desenvolupar adequadament la seva missió.
7. La composició i el funcionament del Consell Assessor s'han de determinar reglamentàriament.

Disposicions finals

Primera. En el termini de sis mesos des de la publicació d'aquesta llei, s'ha de constituir la Comissió de Finançament del Sistema Educatiu.

Segona. En el termini de sis mesos des de la publicació d'aquesta llei, s'ha de constituir el Consell Assessor del Pla nacional de finançament del sistema educatiu català.

Tercera. En el termini de deu mesos des de la publicació d'aquesta llei, el Govern ha de presentar al Parlament el Pla nacional de finançament del sistema educatiu català i el desenvolupament detallat de la primera fase de dos anys.

Quarta. Aquesta llei ha d'entrar en vigor l'1 de gener de l'any següent a la seva aprovació.

Barcelona, 16 de desembre de 2022

Maria Teresa Esperabé Prieto, Manuel Carlos Fages Marta, Manel Pulido Guerrero, Eduardo Núñez Martínez, Jesús García Acosta

N. de la r.: Els antecedents de la Proposició de llei poden ésser consultats a l'Arxiu del Parlament.

Proposició de llei d'eliminació dels privilegis de caràcter retributiu dels expresidents de la Generalitat i del Parlament

202-00013/15

PRÒRROGA DEL TERMINI DE PRESENTACIÓ D'ESMENES A LA TOTALITAT

Sol·licitud: GP Junts (reg. 18704).

Pròrroga: 1 dia hàbil.

Finiment del termini: 23.01.2025; 10:30 h.